

Občas napíšu pokračování ransomovek.

Vím o tom, že porušuju všechna možná ustanovení o autorských právech dědiců a spol., přesto si nedokážu pomoci a velmi se tím bavím. Píšu to pro sebe a pro pár nejbližších, některým jsem ransomovky po večerech předčítal od útlého mládí. (Tati, nespí, jak to bylo dál?)

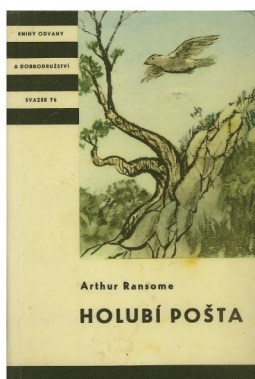
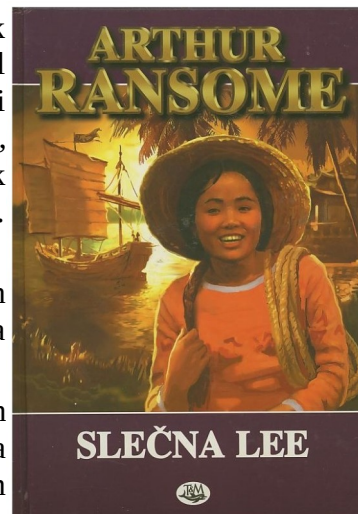
Pan předseda Čáryfuk mi navrhl, abych pozměnil jména a tak obešel zákon, ale to by nebylo hráčské. Pokud by šlo o parodii, neměl bych námitek, ale já to své psaní považuju za příliš seriózní. Parodii sám na sebe už konečně napsal sám Ransome v příběhu Slečna Lee, jak svého času trefně popsal ve své recenzi na tuto knihu František „Mrož“ Novotný na Neviditelném psisku. Ještě ji mám schovanou... (Slečnu Lee i recenzi.)

Raději budu psát do šuplíku a třeba to mé spisování vyjde za těch třicet čtyřicet let¹, nebo kdy to už bude možné – vnuky mám a já na tom svém autorství zase tak nelpím.

Mohl bych se samozřejmě vloupat do nějakých spiritistických kruhů a tvrdit, že mi to ve tři ráno nadiktoval sám Arthur Ransome a vydávat ze Jeho dílo. Přesto, že jsem nebyl skautem, zastávám myšlenku, že lhát se nemá a podobné kruhy nemíním ani v nejmenším podporovat. Navíc by to ani nebyla pravda.

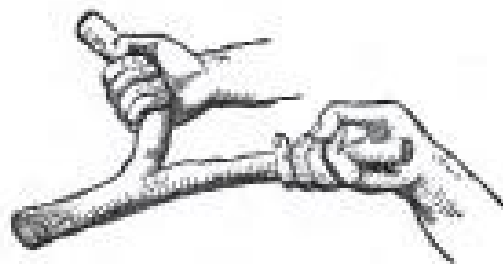
Také proto, že ve tři hodiny ráno mi to nediktuje Arthur Ransome, ale Dorotka Callumová.

A rozhodně nechci, aby se na mě zlobila.

První ransomovka se ke mně dostala asi tak ve třetí či čtvrté třídě – a byla to jedna z nejlepších – Holubí pošta. Všech osm hlavních hrdinů jsem si okamžitě zamiloval. Kapitána Flinta a pásovice posléze také. V době mého mládí jsem nepociťoval žádný zvláštní technický nebo společenský či jiný rozdíl mezi hrdiny příběhu a v prostředí, ve kterém jsem sám vyrůstal. Rozhodně jsem uměl rozebrat a zase složit zvonek, sekat dřevo, dělat oheň a další chemické pokusy, (na haldách uhlí u kotelny jsme například těžili zlaté uhlí – tedy pyrit a to už byla nějaká výchozí surovina) a také jsme se uměli postarat se o domácí zvířata, (a jeden čas u mně na zapískání přistávaly na ruce kavka a straka a nevrle po sobě pokukovaly), celé dny jsme se toulali venku a vraceli se až za tmy – bez dozoru dospělých.

V Holubí poště mě nejvíce zaujala Titty a její hledání a nalezení studánky. Nikdy jsem to sám nezkoušel, studánek v okolí bylo habaděj, ale přišlo mi to tak nějak samozřejmé a normální, že to Titty dokáže a až později jsem zjistil, že se za tyto schopnosti platí – přinejmenším nepochopením okolí. Dick byl ovšem na výši a bral to tak, že tomu sice

¹ Pozn. redakce: Nebude to tak dlouho. Podle současného autorského zákona skončí ochrana děl AR v r. 2037. Ovšem autorský zákon se vztahuje i na překladatele a ilustrátory

z vědeckého hlediska nerozumí, ale nijak to neodsuzoval. A v dalších dílech toho spolu s Titty dokázali ještě mnohem víc.

Postupně jsem ovšem s přibývajícím věkem začínal přicházet na chuť poněkud opomíjené Dorotce. Nancy byla samozřejmě přirozeným hybatelem událostí, vytvářela kolem sebe atmosféru nekonečných dobrodružství a nikdy se tomuto svému předurčení nezpronevěřila. Ovšem Dorotka zase dokázala tu atmosféru patřičně popsat a předat nám dále...

A tak to šlo se mnou s přibývajícím věkem pořád dál a dál, dokud jsem neobjevil potenciál Bridget, která je všechny převálcovala.

„Vždyť je to sestra Zuzany,“ užasnul kapitán Flint.

„Je to sestra Titty,“ opáčila Dorotka.

A pak už se to psalo samo.

Otto Blümel

Nemyslíme si, že všechny články ve Zpravodaji musí být zcela věcné a poučné. Snad by stálo za to, aby se o podobný článeček pokusili i další nadšení čtenáři a napsali, co je na našich oblíbených knížkách nejvíc okouzlující a jak a kdy se s nimi poprvé setkali.

Pozn. redakce